

Arrest

nr. 303 127 van 12 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 februari 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 4 april 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische wettelijke partner.

Op 21 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 september 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2023 werd ingediend door:

Naam: O. (...) Voorna(a)m(en): S. (...) R. (...) Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische wettelijke partner, V. (...) S. (...) L. (...) H. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdwtintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'

Volgende documenten worden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen:

- Rekeninguittreksels met geldstortingen aan naam van de referentiepersoon en betrokkene vanwege N. (...) J. (...) voor de maanden januari tot mei 2023
- Rekeninguittreksels met geldstortingen aan naam van de referentiepersoon en betrokkene vanwege (...) voor de maanden april tot juni 2023
- Certificate issued by the Companies and Intellectual Property Commission on Wednesday, January 25, 2023, Certificate of Confirmation -> (...)

Vermoedelijk wenst de Belgische referentiepersoon met deze bewijzen aan te tonen een zelfstandige activiteit te hebben bij (...) en dat zij maandelijks alimentatie krijgt van haar ex-echtgenoot. Echter, deze inkomsten zijn niet stabiel. Het maandelijks alimentatiegeld vermindert telkens per maand waardoor we niet zeker kunnen zijn dat zij nog lang deze geldsommen zal ontvangen. Verder blijkt uit de voorgelegde rekeninguittreksels dat zij geldstortingen ontvangt van 4 bedrijven waar zij bedrijfsleider van zou zijn. Echter, ook deze geldsommen verschillen elke maand waardoor deze ook niet als stabiel kunnen genomen worden.

Indien we toch de inkomsten van uit haar zelfstandige activiteit in overweging zouden nemen, hebben geen we zicht op de netto bestaansmiddelen die uit de mogelijke zelfstandige activiteit voortkomen. Zelfs indien de vermelde bedragen de daadwerkelijke vergoeding zouden zijn, hebben we geen zicht hebben op de bedrijfsvoorheffing en de daadwerkelijke verschuldigde sociale bijdragen die er nog vanaf gaan. De netto beschikbare bestaansmiddelen kunnen dan ook niet berekend worden. De toetsing van art. 40ter kan niet gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat we bij gebrek aan recente bewijzen van het uitoefenen van een zelfstandige activiteit, alsook recente bewijzen van de netto bestaansmiddelen die er uit voortkomen, we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen. Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient ingetrokken te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de bij artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijnen een synthesememorie neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“16. Opdat een aanvraag tot gezinshereniging zou worden ingewilligd, dient te worden aangetoond dat de partner van verzoeker over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Artikel 40ter, §2, 2° Verblijfswet bepaalt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)”

17. Dit is in casu het geval.

- *Mevrouw V. (...) ontvangt maandelijks een onderhoudsgeld van 14.000,00 ZAR;*
- *Zij heeft eveneens een maandelijkse bestuurdersvergoeding van 29.000,00 ZAR;*
- *Tevens ontvangt ze gemiddelde van verzoeker \$ 1.400,00.*

Die bedragen worden door de DVZ niet betwist.

18. Op zich veranderen die bedragen trouwens ook niet, weze het dat ze wel onderhevig zijn aan koersschommelingen.

Dat is normaal maar niet van die aard om te stellen dat ze noch stabiel, laat staan onregelmatig zouden zijn.

Het betreffen constante bedragen die regelmatig worden ontvangen.

Het enige wat verandert is de koers maar dat is nu eenmaal een financieel-economische wetmatigheid waar verzoeker, noch de respectieve debiteurs invloed op hebben.

19. Uiteraard dienen de bestaansmiddelen ook toereikend te zijn.

Volgens de Verblijfswet is dat zeker het geval als de Belgische echtgenoot of partner stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft van minstens 120% van het leefloon tarief ‘persoon met een gezin ten laste’ (artikel 40ter § 2, lid 2, sub 1° Verblijfswet).

Dat bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen.

Momenteel bedraagt dat € 2.008,32

20. De inkomsten van mevrouw V. (...) zijn € 3.248,17 / maand.

Het betreffen bruto-inkomsten:

- *Het onderhoudsgeld van haar ex-echtgenoot is voor 80 % belastbaar;*
- *De inkomsten voor haar bestuurdersmandaat zijn onderhevig aan sociale zekerheidsbijdragen en belastingen die makkelijk berekend kunnen worden door gebruik te maken van publieke bronnen;*
- *De bijdrage in het huishouden van verzoeker is niet belastbaar.*

Een en ander komt dus neer op een netto belastbaar inkomen van € 2.479,63 / maand wat ruim boven desbetreffend bedrag is.

Ook dat wordt op zich niet betwist.

21. Volledigheidshalve laat verzoeker gelden dat met zijn bijdrage rekening dient te worden gehouden. Uit art. 40ter, 2e lid vreemdelingenwet blijkt dat de Belgische onderdaan moet aantonen “dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”, wat geenszins impliceert dat deze middelen noodzakelijk moeten uitgaan van de hereniger zelf. Deze inkomsten kunnen eveneens afkomstig zijn van

andere personen, zoals de herenigde in casu, op voorwaarde dat de hereniger er werkelijk over beschikt. (Bijlage 20 bij het uitvoeringsbesluit vreemdelingenwet).
(Raad Vreemdelingenbetwistingen (7e k.) nr. 127.352, 24 juli 2014, Rev.dr.étr. 2014, afl. 179, 400, noot BOLLEN, E.; <http://www.cce-rvv.be> (31 januari 2015))

22. De partner van verzoeker heeft dan ook wel degelijk stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die ruim afdoende zijn. Andermaal wordt dat op zich ook al niet betwist.

Een en ander ligt dan ook voor en het volstaat de stukken te bekijken, desgevallend navraag te doen en ook effectief te berekenen (zie infra).

Een en ander lijkt heus niet onoverkomelijk en uit het gemak waarmee verzoeker een en ander toelicht blijkt dat de gemachtigde hierin tekort is geschoten.

23. Zo de gemachtigde overigens geen rekening hield met de bijdrage van verzoeker diende die sowieso een behoeftenanalyse te doen.

24. Indien het inkomen lager is, moet de Dienst Vreemdelingenzaken immers onderzoeken of het inkomen voldoende is volgens de eigen behoeften van het gezin, rekening houdend met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten, zonder dat het gezin ten laste mag vallen van de overheid.

Ter illustratie per analogie:

“Artikel 10, § 5, W. 15 december 1980 heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager zijn dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid krachtens artt. 10ter, § 2, tweede lid, en 12bis, § 2, vierde lid, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die wordt vervoegd en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden. Aldus waarborgen die bepalingen een individuele beoordeling zoals bedoeld door het Hof van Justitie in zijn arrest van 4 maart 2010 (C-578/08, Chakroun).”

(GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overw. B.17.5.2)

De Dienst Vreemdelingenzaken moet met andere woorden een behoeftanalyse maken van het gezin en, mag niet zomaar de aanvraag tot gezinshereniging automatisch weigeren.

Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste gelijk moeten zijn aan 120 pct. van het bedrag bedoeld in art. 14, § 1, 3°, W. 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever enkel een referentiebedrag willen vaststellen zoals bedoeld door het Hof van Justitie in zijn arrest van 4 maart 2010 (C-578/08, Chakroun).

25. Het is dan ook al te eenvoudig zich te verschuilen achter koerswisselingen, zich luidop de vraag te stellen hoelang het onderhoudsgeld wel niet blijvend verschuldigd is en zich de vraag te stellen of de bestuurders al dan niet onderhevig is aan sociale zekerheidsbijdragen en belastingen en dan maar te stellen dat de middelen onbestaande zijn.

Het is dan ook helemaal niet zo dat bij de aanvraag hier geen melding van gemaakt.

Anderzijds is het natuurlijk wel correct dat pas naar aanleiding van het annulatieverzoek hier omstandiger op wordt ingegaan.

26. De overweging bevestigt alleszins dat er wel degelijk middelen zijn, maar men alludeert erop dat die niet toereikend zijn.

In dat geval moet ex art. 42 Vreemdelingenwet een behoeftenanalyse gedaan worden, al is het maar om de duurzaamheid van het onderhoudsgeld, de koerschommelingen en het fiscaal regime rond de bestuurdersvergoeding uit te klaren.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Dit is niet gebeurd.

27. Kortom: de bestreden beslissing is zonder meer in strijd met artikel 40ter en 42 van de Verblifswet.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn tweede middel, voert verzoeker het volgende aan:

“28. De genomen beslissing kan hoe dan ook bezwaarlijk zorgvuldig genoemd worden.

29. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan immers omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor

te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

30. Wanneer men zelf moet erkennen dat men vragen heeft, moeten die gesteld worden.

Het is dan ook al te eenvoudig zich luidop vragen te stellen zonder die verzoeker voor te leggen en zich te verschuilen achter het feit dat een en ander de verantwoordelijkheid van de verzoeker zelf is.

Dat mag tot op zekere hoogte zijn, maar het is niet redelijk te verwachten dat ook op nog niet gestelde vragen geantwoord wordt. Dat heeft niets te maken met bewijslast, vervollediging, actualisering of precisering.

Het volstond simpelweg de vragen in kwestie te stellen en in dat geval ging een en ander makkelijk geduid kunnen worden.

Dat dit aansluit bij de overweging dat men een ander onderstelt, maakt het voor een zorgvuldig handelende overheid triest.

31. Vooral omdat naar aanleiding van het verzoek een en ander nu wél duidelijk blijkt, maar de Dienst Vreemdelingenzaken zich achter de initieel overgemaakte stukken verschuilt.

Zo de vragen die de Dienst Vreemdelingenzaken had, waren gesteld gingen een en ander zonder meer verduidelijkt geweest zijn. Dat is net de kwestie van precisering.

Precisering volgt nà een vraag om verduidelijking die in deze nooit gesteld geweest is.

32. Dat is niet redelijk.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

33. De Dienst Vreemdelingenzaken maakt dan ook op totaal onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid. Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

34. Verzoekster haar belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken vraagt zich af tot wanneer de partner van verzoeker nog onderhoudsgeld ontvangt en of haar bestuurdersvergoeding al dan niet aan sociale zekerheidsbijdragen en belastingen onderhevig zonder verzoeker ook effectief de vraag te stellen.

Zo de Dienst Vreemdelingenzaken dat had gedaan, ging op de vraag makkelijk geantwoord kunnen worden en een en ander verder verduidelijkt kunnen worden.

Op heden wordt alvast volledige verduidelijking gegeven waardoor alleen al blijkt dat het heus niet zo moeilijk was.

Het is dan ook evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding staat tot het belang van verzoeker.”

3.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht. Ter adstruering van zijn derde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“35. Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Anderzijds bepalen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier (zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999).

36. De door de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven reden schraagt de bestreden beslissing niet. Ze zegt zelf dat er middelen zijn, maar dat die omwille van onduidelijkheid over het socio-fiscaal regime die onbestaande zijn. Dergelijke redenering is al te gek voor woorden.

Men kan niet zeggen dat er iets is, maar omdat er onduidelijkheden zijn dit er totaal niet, laat staan afdoende is.”

3.4 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verweerder bespreekt de voorgelegde documenten ter staving van de bestaansmiddelen en concludeert enerzijds dat deze geen zicht geven op het werkelijke netto-inkomen van de referentiepersoon en anderzijds dat de maandelijkse alimentatie die de referentiepersoon ontvangt niet stabiel is.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

De Raad stelt vast dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als wettelijke partner van een Belgische onderdaan, met toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, om aan te tonen dat zijn partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, rekeninguittreksels heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn partner enerzijds maandelijks alimentatie ontvangt van haar ex-echtgenoot en anderzijds maandelijks een bedrijfsleidersvergoeding ontvangt vanwege een Zuid-Afrikaanse vennootschap.

Uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Het is de bedoeling te voorkomen dat de familieleden van de Belg ten laste zullen vallen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Aan de bestaansmiddelenvereiste wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, dient overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse te worden uitgevoerd, waarbij op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die wordt vervoegd en van zijn familieleden wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

In casu berust de bestreden beslissing op twee motieven. In de eerste plaats motiveert verweerder, voor wat de alimentatiegelden betreft, dat deze niet stabiel zijn. Het alimentatiegeld neemt periodiek af waardoor niet met zekerheid kan worden gesteld dat de referentiepersoon deze geldsommen nog lang zal ontvangen. In de tweede plaats, voor wat betreft de bedrijfsleidersvergoeding, oordeelt verweerder dat deze evenmin stabiel is. Ook deze geldsommen verschillen van maand tot maand. Zelfs indien verweerder toch rekening zou houden met deze geldstortingen, blijkt niet dat dit de netto bestaansmiddelen zijn die de referentiepersoon maandelijks overhoudt. De rekeninguittreksels bieden geen zicht op de bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen die de referentiepersoon nog moet betalen. Verweerder motiveert dan ook dat de netto beschikbare bestaansmiddelen niet kunnen worden berekend, waardoor er ook geen behoefteanalyse kan worden doorgevoerd overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad gaat allereerst in op de vraag of verweerder rechtmatig kon oordelen dat de voorgelegde rekeninguittreksels op zichzelf genomen niet toelaten met zekerheid het werkelijke netto-inkomen van de

referentiepersoon te kennen, nu het aan de referentiepersoon uitbetaalde bedrag nog geen rekening houdt met bepaalde inhoudingen, zoals de sociale bijdragen en de bedrijfsvoorheffing.

Verzoeker voert aan dat de referentiepersoon over een bruto inkomen van 3248,17 euro per maand beschikt. Wat de bedrijfsleidersvergoeding betreft, betwist hij niet dat deze inkomsten onderhevig zijn aan sociale zekerheidsbijdragen en belastingen. Verzoeker stelt echter dat deze makkelijk berekend kunnen worden door gebruik te maken van publieke bronnen. Daartoe voegt hij bij zijn synthesememorie een stuk *“3.b.v berekening sociale zekerheidsbijdragen / kwartaal: 935,17 (311,72 / maand)”*. Het betreft een schermafbeelding van de website van Liantis *“sociale bijdrage berekenen”*, waaruit moet blijken dat de referentiepersoon per kwartaal 935,17 euro aan sociale bijdragen moet betalen.

Met zijn betoog erkent verzoeker dus dat het aan de referentiepersoon maandelijks uitbetaalde bedrag nog geen rekening houdt met de sociale lasten en belastingen die hierop zijn verschuldigd. Verzoeker houdt voor dat verweerder deze inhoudingen zelf makkelijk kan berekenen. Hieromtrent werden echter geen bijkomende stukken voorgelegd bij de aanvraag gezinshereniging. Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er moet worden op gewezen dat de vreemdeling alle nuttige stukken en informatie moet aanbrengen opdat verweerder kan beoordelen of aan de wettelijke voorwaarden zijn voldaan. De verplichting die rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. *In casu* was het verzoeker zelf die een aanvraag gezinshereniging indiende en het was dan ook zijn eigen verantwoordelijkheid om alle nuttige informatie aan het bestuur voor te leggen opdat die een beslissing kon nemen. Van verweerder kan niet worden verwacht dat hij zelf het netto-inkomen van de referentiepersoon gaat berekenen op basis van loutere rekeninguittreksels. Klaarblijkelijk beschikt verzoeker weldegelijk over uitgebreidere stukken en informatie, daar hij deze wel bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. Indien verzoeker van oordeel is dat deze stukken in rekening dienen te worden gebracht bij het beoordelen van zijn gezinsherenigingsaanvraag, staat het hem steeds vrij een nieuwe aanvraag in te dienen. In deze omstandigheden acht de Raad het echter niet kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelde dat het uiteindelijke of daadwerkelijke netto-inkomen van de referentiepersoon onvoldoende duidelijk is op basis van de voorgelegde documenten.

Vervolgens richt verzoeker zich tot de alimentatie die de referentiepersoon van haar ex-echtgenoot ontvangt. Hij betoogt dat de referentiepersoon maandelijks een bedrag van 14 000 Zuid-Afrikaanse Rand ontvangt. Dit is een vast bedrag, dat echter onderhevig is aan koerswisselingen. Ter ondersteuning van zijn betoog brengt verzoeker een uittreksel uit de echtscheidingsakte bij waarin inderdaad wordt bedongen dat de referentiepersoon maandelijks 14 000 ZAR ontvangt vanwege haar ex-echtgenoot en dit tot aan haar overlijden. In de akte wordt eveneens bedongen dat dit bedrag niet onderhevig is aan inflatie. De Raad kan echter enkel vaststellen dat dit stuk niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Er werden enkel vijf geldstortingen voorgelegd voor de maanden januari tot en met mei 2023 waaruit blijkt dat, zoals verweerder terecht opmerkt, de bedragen maand na maand afnemen. Op basis van de stukken waarover verweerder beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig te oordelen dat de alimentatiegelden maandelijks verminderen waardoor niet met zekerheid kan worden gesteld dat de referentiepersoon deze sommen nog lang zal ontvangen.

Verder stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn eigen bijdrage in de kosten van het levensonderhoud. Verzoeker legt, weliswaar voor het eerst in het kader van de huidige procedure, enkele rekeninguittreksels voor waaruit blijkt dat hij in de periode juni tot en met september 2023 maandelijks een bedrag variërend tussen de 1250 en 2000 US Dollar stortte op een gezamenlijke bankrekening. Samen met verweerder stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing waardoor van verweerder ook niet kan worden verwacht hiermee rekening te houden. Het betoog van verzoeker dat met deze stukken, die niet werden voorgelegd bij de aanvraag gezinshereniging, ten onrechte geen rekening is gehouden, is dan ook niet ernstig.

Verzoeker bekritiseert dat er geen behoefteanalyse werd doorgevoerd zoals vereist krachtens artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeker er niet in is geslaagd te weerleggen dat de overgemaakte documenten geen zicht bieden op de netto-inkomsten van de referentiepersoon, kan hij evenmin worden gevolgd in zijn kritiek omtrent de behoefteanalyse. Zoals verweerder terecht motiveert in de bestreden beslissing, kan geen behoefteanalyse worden doorgevoerd wanneer hij geen zicht heeft op de werkelijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet weerhouden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

3.5 In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn vierde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“37. De weigeringsbeslissing heeft dan ook een belangrijke impact.

Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken en daarmee eindigt het legaal verblijf van verzoeker.

Hij kreeg dan weliswaar geen beslissing om het grondgebied te verlaten, maar mag er wel niet meer verblijven.

38. Dergelijke (drastische) beslissing gaat volledig voorbij aan het recht op eerbied van het privé- en gezinsleven van verzoeker. Verzoeker verduidelijkt.

39. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

40. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

41. Een weigering van verblijf met navolgend een bevel verlaten grondgebied betekent dat het gezinsleven van verzoeker geschonden wordt.

Ter illustratie:

“Een maatregel van verwijdering van het grondgebied maakt een inmenging uit, voorzien door de wet, in het recht van de vreemdeling tot eerbied van zijn privé- en gezinsleven. Een dergelijke inmenging is slechts toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel. Het komt toe aan de overheid om aan te tonen dat zij de zorg heeft gehad om een juist evenwicht na te streven tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van het recht op de eerbied van het privé- en gezinsleven van de verzoeker en van de minderjarige namens wie hij tussenkomt. De verwijdering van het grondgebied, die een breuk veronderstelt van de ‘diepe en harmonieuze sociale en affectieve banden’ die zij heeft geweven in België sedert haar aankomst ‘zowel met haar medeleerlingen als ten aanzien van haar onthaalgezin, en in het bijzonder met verzoeker die een adoptieprocedure heeft opgestart’, maakt terzake een maatregel uit die buiten verhouding staat met het door de tegenpartij nagestreefde legitieme doel. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing tot verwijdering van eiseres riskeert aan eisers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te berokkenen, zijnde de ongerechtvaardigde aantasting van hun privé- en gezinsleven.”

(R.v.St. 11 februari 1999, T.Vreemd. 1998, 323)

42. Verzoeker herhaalt dat zijn partner als hijzelf best wel wat middelen hebben en het totaal uitgesloten is dat die op de sociale bijstand van België zouden terugvallen.

De gemachtigde had een en ander makkelijk zelf kunnen uitrekenen aan de hand van publiek raadpleegbare bronnen.

Minstens had die verzoeker om aanvullende uitleg kunnen vragen.

Zo dan zou gebleken hebben dat de middelen ontoereikend zouden zijn - *quod certissime non* - dan ging een behoeftenanalyse reveleren dat er afdoende middelen zijn opdat verzoeker en zijn gezin nooit ofte nimmer zouden terugvallen op de sociale bijstand van België.

De genomen beslissing staat dan ook, in het licht van art. 8 EVRM, in wanverhouding tot het gestelde doel en doorstaat de *fair balance*-toets niet.

43. Kortom: de vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hogergenoemd Koninklijk besluit en beginselen.”

3.6 Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. *In casu* wordt het bestaan van een gezinsleven in de bestreden beslissing niet betwist.

Er dient echter te worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Raad stipt aan dat de bestreden beslissing, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, geen verwijderingsmaatregel omvat, hetgeen reeds een indicatie vormt dat rekening werd gehouden met het bestaande gezinsleven. Het *de facto*-gezinsleven van verzoeker komt bijgevolg niet in het gedrang. Verweerder ging niet kennelijk onredelijk te werk door te oordelen dat het verblijfsrecht van verzoeker niet kon worden erkend omdat niet aan de bestaansmiddelenvereiste was voldaan. Verzoeker maakt daarbij niet aannemelijk dat zijn persoonlijke belangen zouden opwegen tegen de belangen van de overheid die het economisch welzijn in ogenschouw dient te nemen en overbelasting van het sociale bijstandstelsel moet voorkomen.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende werden onderzocht. Het vierde middel is dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN